

PULJSKO PRISTANIŠČE.

LEA FATUR:

V BURJI IN STRASTI.

POVEST.

IX.

Ko najslajša kupa nas napaja,
sodbo piše prst nam plameneč.

Levstik.

O rjaška drevesa drevoreda so šepetala skrivnostno v mra-ku, ozke steze proti Rožniku so se belile med temnim grmovjem. Po belem pesku drevoredne poti — po molčečih samotnih stezicah je hitela nemirna noga — v uspavajoči se naravi je iskala trudna duša izhoda težkim dvomom — miru pred pošastmi očitania... Tanke veje robid so vstavljale Gigantija zasajaje mu drobne bodice v obleko, mladi bori, košati grmi, so mu zastavljali pot — lomile so se vejice, pokale pod urno nogo — svareče so ga gledale temne smreke...

Klobuk v roki, zmršene lase vihrajoče po visokem čelu, je hitel naprej mimo drema-joče samotne cerkvice skozi šepetajoče, gro-zeče se lesovje... Tri smreke, visoke in temne, pretilne kakor strogi sodniki v črnem talarju, so mu zaprle pot.

„DOM IN SVET“ 1905. ŠT. 7.

(DALJE.)

Zgrudil se je v njih vznožju — zazibale so se močne veje in vprašale strogo:

„Kam?“

„Kam? Ne vem. Nad menoj vihtijo maš-čevalne erinije žgoči bič očitania. — Hitel bi — preletel ves svet — a trudna je moja duša, željna pokoja...“

Stokajoč je zaril vroče čelo v hladni mah. Po glavi so se podile misli, predstave, v živih podobah je stopalo življenje pred njega — njegovo življenje. Videl se je v brezobzirni borbi za slavo, uživanje, videl pa tudi neznano moč, ki ga je ovirala v uživanju priborjene sreče.

Stalo je pred njim grozno in temno, pri-pogibalo veje silnih dreves — opominjalo ga je preteče: „Ali veš?“

O da, on je vedel — videl vse... Videl je očeta, sina kamenite Bergame, hoditi po ulicah večnega mesta, upognjenega pod težo tuje prtljage — tudi njega je čakala ista usoda.

Videl je mater, krepko perico, katere visoka postava se je komaj obračala v go-